

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2023, č. j. CPR-28478-5/ČJ-2023-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2023, č. j. CPR-28478-5/ČJ-2023-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) ze dne 27. 6. 2023, č. j. KRPA-222241-8/ČJ-2023-000022-50, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), současně byla žalobci stanovena doba k opuštění území do deseti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

- Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, čímž napadené rozhodnutí zatížil nezákonností a nepřezkoumatelností. Také při rozhodování o povinnosti opustit území musí být posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud napadené rozhodnutí neobsahuje předmětnou úvahu, jedná se zároveň o porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Do práva na respektování rodinného a soukromého života zaručeného ve čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod lze zasáhnout jen, pokud je to v souladu se zákonem a nezbytné mj. v zájmu národní či veřejné bezpečnosti, k čemuž se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 5 As 102/2013. Žalovaný přitom nijak nepodložil své závěry, že se jedná o nezbytný postup. Žalobce žije v České republice od roku 2011, považuje ji za svůj druhý domov, má zde práci a přátele, podílel se na přípravě a organizaci více než patnácti mezinárodních konferencí v oblasti stavebnictví, plně se integroval do společnosti, plynně ovládá češtinu a je trestně bezúhonný. Napadené rozhodnutí má katastrofický dopad do soukromého a rodinného života žalobce, neboť by se dostal do situace, kdyby musel opustit Českou republiku a jeho návrat by byl nemožný, poněvadž aktuálně nelze z X podávat žádosti o pobytová oprávnění.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

- Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navrhl zamítnutí žaloby. Otázkou zkoumání přiměřenosti dopadů podle § 174a zákona o pobytu cizinců se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí, kde i přes absenci odvolacích námitek byla přiměřenost posouzena dostatečně. Za daných okolností nelze upustit od uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie.

IV.

Obsah správního spisu

- Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyloučily následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
- Žalobce se dostavil dne 27. 6. 2023 na pracoviště Policie České republiky, Odboru cizinecké policie, v Praze 4 k dořešení svých pobytových náležitostí. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce neměl žádné platné povolení k pobytu, které by ho opravňovalo k pobytu na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

republiky. Z tohoto důvodu byl v 10:30 hodin téhož dne zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona. Č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

6. Žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že v České republice pobýval na základě opakovaných povolení k pobytu od roku 2011, když platnost posledního z nich skončila k 18. 9. 2021. Žádosti o zaměstnaneckou kartu nebylo vyhověno rozhodnutím ze dne 24. 11. 2022, které bylo potvrzeno odvolacím orgánem dne 25. 4. 2023. Jelikož byl žalobci ke dni 19. 6. 2023 zamítnut i návrh na přiznání odkladného účinku, je si vědom, že v České republice pobývá bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce je svobodný, bezdětný, v České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné rodinné příslušníky. V České republice žije u svého kamaráda, je členem občanského sdružení, svůj pobyt financuje z minulých pohledávek, které mu jsou pravidelně vypláceny. Jiný zdroj příjmu nemá, prostředky na vycestování disponuje, cítí se zdrav. Do X se nechce vrátit kvůli válečnému konfliktu s Y, se svou Y přítelkyní totiž finančně podporoval občany na Y, protože by mohl mít problémy. V X žijí žalobcova sestra a její děti, rodiče žalobce již nežijí.
7. Dne 27. 6. 2023 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č. j. KRPA-222241-8/ČJ-2023-000022-50, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, současně byla žalobci stanovena doba k opuštění území do deseti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně od 26. 4. 2023, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 4. 2023, č. j. MV-51634-4/SO-2023, do 27. 6. 2023. Žalobce měl po vydání rozhodnutí o zamítnutí odvolání dobu 60 dnů, aby se dostavil k vydání výjezdního příkazu, což neučinil a svůj pobyt neřešil až do doby zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2023, č. j. 11 A 82/2023-21. Žalobce nemá v České republice ani jinde v Evropské unii žádné rodinné příslušníky, jeho sestra žije v X. Při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně dospěl k závěru o přetrvávání aspektů svědčících v neprospěch žalobce, protože má za to, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie je k povaze a míře protiprávního jednání žalobce zcela přiměřené a v souladu se zákonem.

Proti tomuto rozhodnutí, doručenému dne 27. 6. 2023, podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu k doplnění neodůvodnil. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Žalovaný dále uvedl, že se správní orgán I. stupně řádně vypořádal s posouzením přiměřenosti rozhodnutí a dle § 174a zákona o pobytu cizinců se zabýval jednotlivými kritérii vztahujícími se k osobě žalobce, přičemž s úvahami a závěry v tomto směru učiněnými se žalovaný ztotožnil a odkázal na ně. Rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců není mimo povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna. Žalobce nemá v České republice ani jinde v Evropské unii žádné rodinné příslušníky, je svobodný a bezdětný, v X má sestru, v České republice bydlí u kamaráda, jehož přesnou adresu nezná. Žalovaný závěrem shrnul, že nebylo zjištěno v rámci řízení žádné pochybení, které by způsobilo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí. Protiprávní jednání žalobce bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

prokázáno bez důvodných pochybností, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného v § 3 správního řádu, neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr, že žalobce pobýval na území České republiky od 26. 4. 2023 do 27. 6. 2023 bez platného oprávnění k pobytu.

V.

Jednání a posouzení věci soudem

8. K jednání u Městského soudu v Praze dne 7. 11. 2024 se zástupce žalobce ani zástupce žalovaného s omluvou nedostavili, soud proto dle § 49 odst. 3 s. ř. s. jednal a rozhodl v jejich nepřítomnosti.
9. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění“*.
11. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti poukázal na to, že v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů absentuje srozumitelné a dostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
13. Povinnost správních orgánů zkoumat v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je dána skutečností, že každý cizinec si v průběhu svého pobytu vytvoří na území České republiky celou řadu ekonomických, společenských, kulturních, ale i rodinných vazeb různé intenzity, které mohou být při vydání rozhodnutí o pobytu narušeny nebo i zcela omezeny. Zákonodárce proto v těchto případech přímo zavázal správní orgány povinností posuzovat přiměřenost takových omezení ve vztahu k právu na ochranu soukromého a rodinného života, které jinak plyne z přímo aplikovatelného čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované jako sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí pod č. 209/1992 Sb. Současně je však třeba připomenout, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim případně ani absolutní právo na zachování konkrétního typu pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů přiměřený zřetel také na jeho existující osobní a rodinné vazby.

14. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře také vyslovil, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (např. rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31). Míra a intenzita poměrování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Spočívalo na žalobci samém, aby sdělil informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a případně i způsobily převážet nad jinými zájmy a hledisky při úvahách o přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
15. Soud neshledal v postupu žalovaného ani správního orgánu I. stupně pochybení, která by odporovala požadavkům v § 174a zákona o pobytu cizinců a naplňovala podstatu žalobní námitky vznesené žalobcem. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily, a to ve vztahu ke všem shora uvedeným kritériím a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Z tvrzení žalobce vyplývá, že se v jeho případě jedná o dospělou, svéprávnou a soběstačnou osobu, bez zdravotních omezení. Žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nesdílí s občanem Evropské unie společnou domácnost, nemá zde nikoho v péči a o nikoho se nestará, nemá na území České republiky osobu, vůči níž by plnil vyživovací povinnost. V České republice nemá žádný majetek, svoje životní potřeby uhrazuje z pohledávek, které při podání vysvětlení ani v dalším průběhu správního řízení blíže nespecifikoval. Žije u kamaráda, jehož adresu nedokázal uvést. Žalobcova sestra s rodinou žije v X. Žalobce neuváděl žádné vazby na území České republiky, které by mohly být vydáním napadeného rozhodnutí významně narušeny. Se závěrem správních orgánů, že napadeným rozhodnutím uložená povinnost opustit území Evropské unie nebude představovat nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobce ve smyslu výše uvedeného ustanovení se soud ztotožnil a námitku nepřiměřenosti shledal jako nedůvodnou.
16. Žalobce v žalobě uvedl, že má na území České republiky má vytvořeno veškeré zázemí, plně se integroval do společnosti, má zde práci, přátele a jeho odcestování do domovského státu by pro něho znamenalo katastrofální újmu. Tato tvrzení by však mohl použít v podstatě každý cizinec, jemuž nebylo uděleno či bylo odebráno povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu. Každý takový cizinec tu totiž pobýval delší dobu a pochopitelně si tu vytvořil určité kontakty a zázemí a jeho soukromý život se nyní odehrává na území České republiky. Nejde zde o újmu, ale o přirozený důsledek jakéhokoli takového rozhodnutí.
17. K námitce žalobce, že pokud by musel opustit území České republiky, jeho návrat by byl nemožný, neboť v současné době není možné z X podávat žádné druhy žádostí o pobyt, soud uvádí, že dle § 1 nařízení vlády č. 200/2022 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech z důvodu ochrany zahraničně politických zájmů České republiky v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Y vyvolaným invazí vojsk X (dále jen „nařízení vlády“), je žádost o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podaná na zastupitelském úřadu občanem X nebo Z nepřijatelná. To platí i pro žádost podanou

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

občanem X nebo Z, který je současně občanem jiného státu. Výjimky z tohoto omezení se uvádí v § 2 odst. 1 nařízení vlády.

18. Účinky nařízení vlády v podobě nemožnosti podávání nových žádostí o pobytové oprávnění na zastupitelských úřadech se týkají plošně všech občanů X či Z, pokud nesplňují stanovené výjimky. Jedná se tudíž o právem zamýšlený a aprobovaný následek dotýkající se předem neurčeného počtu adresátů, který tak sám o sobě zároveň nemůže představovat individuální újmu, kterou bude postižen výhradně sám žalobce.
19. K námitce hrozícího nebezpečí v souvislosti s válečným konfliktem na Y, konkrétně k tvrzení hrozbě stíhání, soud uvádí, že se jedná o tvrzení zcela obecné, bez jakékoli konkretizace a doložení (osvědčení) aktivit a jednání žalobce, pro které by mu v zemi původu hrozilo stíhání. Pokud se jedná o obavu z možného povolání do války, tuto žalobce nepodložil žádnými konkrétními informacemi, které by ji ve vztahu k osobě žalobce jakkoli osvědčovaly.
20. S ohledem na uvedené má soud za to, že závěry správních orgánů o tom, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, bylo učiněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise a lze ho považovat za správný a v souladu se zákonem. Namítané porušení § 3 správního řádu a § 50a odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců soud v projednávaném případě neshledal.

VI.

Závěr a náklady řízení

21. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. listopadu 2024

JUDr. Dana Černá v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.